

Arrest

nr. 74 953 van 13 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X, X en X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DECOENE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Moslima geboren in Snagovo (gemeente Zvornik; Republika Srpska). U bezit de Bosnische nationaliteit. In 1991 trok u met uw zus op verlof naar uw broer en uw moeder die in Duitsland verbleven. Omdat er in uw land een gewapend conflict uitbrak, bleef u in Duitsland. U leerde er uw huidige echtgenoot N.K. (...) kennen. In 1997 keerde uw echtgenoot terug naar zijn woonplaats in Bihac, in de Federatie van Moslims en Kroaten. Uw moeder migreerde in 1998 met enkele van uw zussen naar de Verenigde Staten. In 1999 vervoegde u samen met uw kinderen uw

echtgenoot in Bihac. U woonde er in het huis van uw schoonvader. Uw schoonouders woonden reeds lange tijd in Duitsland en kwamen sporadisch op bezoek bij jullie. Tijdens deze bezoeken kreeg u te maken met agressie vanwege uw schoonvader die een alcoholprobleem had. In Bihac leefden jullie van jullie spaargeld en probeerden jullie een kebabzaak op te starten. Jullie kochten een kiosk en uw echtgenoot probeerde de nodige vergunningen te regelen. Zo gaf hij een som geld aan een vrouw die hem beloofde via haar connecties de procedure te versnellen. Uiteindelijk bleek het om oplichterij te gaan. Na een vijftal maanden heen en weer geloop beseftte uw echtgenoot dat hij zonder smeergeld te betalen niets geregeld kreeg. Omdat hij niet wilde betalen aan enkele ambtenaren bij de gemeente, werd jullie vergunning geweigerd. Uw echtgenoot maakte ruzie met enkele mensen bij de gemeente en vertelde in hun gezicht wat hij van hen vond. Sindsdien werden jullie met de nek aangekeken en overal gemeden. Toen uw echtgenoot de burgemeester van Bihac wilde spreken over de corruptie waarmee jullie te maken kregen, werd hem de toegang ontnomen. Uw echtgenoot achtervolgde de burgemeester zelfs eens tot in het hotel waar de man ging eten. Hij werd er door de bewaker tegengehouden en buiten gegooid. Uw echtgenoot had tevens problemen met zijn twee ooms. Toen jullie de woning van uw echtgenoot wilden bekijken, parkeerden jullie uw wagen voor de deur van de naastliggende woning die behoorde aan een oom van uw echtgenoot. Een andere oom kwam daarop gewapend buiten en maakte ruzie met uw echtgenoot over de aanwezigheid van jullie wagen voor hun deur. U meent dat uw echtgenoot uit zijn familie werd gestoten omdat ze jullie islamitische levensstijl afkeuren. Uw echtgenoot vertrok naar Kroatië om werk als vrachtwagenchauffeur te zoeken. Omdat hem enkel werk in de bouw werd aangeboden, sloeg hij het werk af. Omwille van alle druk besloten jullie de aangekochte kiosk te verkopen en naar Nederland te vertrekken, waar jullie in 2000 een asielaanvraag indienden. Uw asielaanvraag werd geweigerd en in 2004 keerden jullie terug naar Bosnië. U trok opnieuw in de woning van uw schoonvader. Uw echtgenoot probeerde zijn eigen woning te verkopen maar werd door zijn ooms gehinderd. In 2005 probeerden jullie een kledingzaak te openen. Opnieuw kregen jullie geen vergunning omdat jullie weigerden smeergeld te betalen. Uw echtgenoot maakte opnieuw ruzie met de plaatselijke ambtenaren en verweet hen er maffieuze praktijken op na te houden. Hij werd hiervoor regelmatig op straat aangesproken en aangemaand zijn mond te houden als hij geen verdere problemen wilde. Wanneer uw echtgenoot zijn problemen bij de plaatselijke politie kwam uitleggen, werd hem gezegd dat men hem niet verstond en dat hij zich niet met deze zaken moest bezighouden. Verder maakte hij nergens melding van de hele toestand. Omdat jullie zonder inkomen zaten, werd u door familie uit het buitenland geholpen. Ook trok uw echtgenoot met een visum naar Duitsland waar hij illegaal werkte. Verder vond uw echtgenoot in 2006 en in 2008 werk als vrachtwagenchauffeur voor transportfirma's in Tsjechië en Oostenrijk. U kampte intussen voortdurend met stress en liet u verschillende keren onderzoeken in het ziekenhuis. Er werd u voorgesteld om specialisten te raadplegen. U had er de financiële middelen niet voor en liet de zaken voor wat ze waren. Door de hele situatie liepen thuis de spanningen op. U voelde zich achtergesteld en onveilig. Zo probeerde u een geboortepremie voor uw jongste kind te verkrijgen. U moest toen maanden wachten voor u deze uitbetaald kreeg. Jullie konden niet verhuizen omdat jullie geen andere woning vonden buiten Bihac. Toen u van uw buurman vernam dat de politie in de buurt navraag deed over jullie, werd u ongerust. U vermoedde dat jullie in het oog werden gehouden en dat jullie telefoon werd afgeluisterd. Enkele maanden voor uw vertrek werd in Bihac een grootscheepse actie ondernomen naar aanleiding van de corruptie binnen het lokale politieapparaat. Hierin zag u het bewijs dat er geen leven in Bosnië mogelijk was. Enige tijd voor uw vertrek werden in de omgeving twee lijken aangetroffen wiens organen waren verdwenen. U bedacht dat ook u en uw gezinsleden het slachtoffer konden worden van illegale orgaanhandel. U besloot het land te verlaten. U sprak met uw echtgenoot af dat u en uw kinderen naar Europa zouden vertrekken. Uw echtgenoot zou proberen om opnieuw aan de slag te gaan bij de transportfirma in Oostenrijk waar hij eerder had gewerkt. U wist niet goed waarheen u wilde, maar hoorde van andere mensen dat men in België asiel kon vragen. Intussen weet u niet waar uw echtgenoot is en of hij Bosnië heeft verlaten. Omdat u het land legaal verliet en bij uw aankomst in België geen geld had om uw echtgenoot op de hoogte te brengen van uw aankomst hier, bent u van mening dat uw echtgenoot u en uw kinderen zelf moet zoeken. U wil niet naar Bosnië terugkeren omdat u er geen inkomen heeft en er geen woning bezit.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Bosnisch paspoort (d.d. 19 februari 2010), uw rijbewijs, de paspoorten van uw kinderen, een machtiging ondertekend door uw echtgenoot waarbij hij de toestemming geeft dat jullie kinderen reispassen verkrijgen en zonder hem naar het buitenland mogen reizen (d.d. 22 oktober 2009), en vier Bosnische medische attesten (d.d. 9 juli 2008, 27 oktober 2008, 10 februari 2010 en 4 oktober 2008). Na uw gehoor stuurde uw raadsvrouw, mr. Decoene, een mail (d.d. 21 oktober 2011) waarin staat dat u bang bent J.D. (...) en H.L. (...)

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde Bosnië te hebben verlaten omdat uw gezin jarenlang onheus werd behandeld door lokale ambtenaren wanneer jullie een eigen zaak wilden oprichten. U vermoedt dat de betrokken personen worden beschermd door politici (CGVS, p. 6-8; p. 12-14). Zo zou u tussen 1999 en 2000 geen uitbatingsvergunning zijn afgeleverd wanneer u een kebabzaak wilde openen. Ook in 2005 werd u een uitbatingsvergunning geweigerd toen u een kledingszaak wilde opstarten. Deze vergunningen werden niet afgeleverd omdat uw echtgenoot weigerde smeergeld te betalen aan bepaalde medewerkers van de gemeente (CGVS p. 4, p. 8). Wanneer uw echtgenoot de personen in kwestie verweet van maffiapraktijken kreeg hij te horen dat hij zijn mond moest houden en moest afzien van een klacht als hij niet meer problemen wenste (CGVS, p. 12).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees niet aannemelijk gemaakt heeft. U heeft immers een erg gebrekkige kennis over de hele zaak. Gevraagd naar concrete details, zoals de namen van de betrokken personen, hun mogelijke banden met politici en welke stappen uw echtgenoot precies had ondernomen om zijn problemen aan te klagen, bleef u uitermate vaag: u stelde nooit de naam van de betrokken personen te hebben gekend en u probeerde herhaaldelijk antwoorden op de gestelde vragen te omzeilen (CGVS, p. 12-14). Na uw gehoor stuurde uw raadvrouw, mr. Decoene, een mail waarin wordt gesteld dat u concreet twee personen vreest, met name J.D. (...) en H.L. (...) (de burgemeester van Bihac). Die uitleg kan niet als afdoende noch als serieus worden beschouwd. Noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal maakte u gewag van problemen met deze mensen. Bovendien antwoordde u uitdrukkelijk op de vraag of u en/of uw echtgenoot problemen kenden met bepaalde concrete politici, dat dit niet het geval was (CGVS, p. 16). De geloofwaardigheid van uw verklaringen over een mogelijke vrees voor deze twee personen komt dan ook volledig op de helling te staan. Verder legde u geen enkel document neer van de door u aangehaalde problemen, zoals bijvoorbeeld de schriftelijke aanvragen voor de vergunningen, de officiële antwoorden van de betrokken diensten, mogelijke klachten, aanvragen voor afspraken, enz., terwijl dit redelijkerwijze kan verwacht worden.

Overigens is het hoogst merkwaardig en bijgevolg weinig geloofwaardig dat u tot aan uw vertrek in 2011 zou zijn gevisieerd omwille van pogingen winkels te openen in 1999 en in 2005 aangezien u uiteindelijk afzag van het opstarten van een eigen zaak. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook uw geloofwaardigheid. Hoe dan ook zijn de door u aangehaalde problemen met enkele lokale ambtenaren in Bihac problemen van lokale en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. Uw beweerde problemen houden bovendien geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het feit dat jullie tot tweemaal toe geen vergunning kregen omdat jullie geen smeergeld betaalden is voorts onvoldoende zwaarwichtig om tot een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen besluiten. U verklaarde weliswaar dat uw echtgenoot verschillende stappen gezet had om de corrupte ambtenaren aan te klagen. Uw echtgenoot diende klacht in bij een politieagent. Deze ondernam echter niets. Uw echtgenoot vermoedde dan ook dat de corrupte ambtenaren politiebescherming genoten. Dit bleek overigens tevens uit het feit dat anonieme politieagenten bij uw bureaus informatie over jullie kwamen vragen (CGVS, p. 13-14; p. 16). Uw echtgenoot ondernam tot slot tevergeefs verschillende pogingen om de burgemeester van Bihac persoonlijk te spreken over jullie problemen. Hij volgde de burgemeester zelfs eens tot in een restaurant (CGVS, p. 11-12). U besloot dat er in Bosnië niets tegen corruptie wordt ondernomen: alles is immers corrupt (CGVS, p. 12; p. 15). U heeft dit echter geenszins aannemelijk gemaakt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat, hoewel corruptie in Bosnië inderdaad nog steeds een groot probleem is, de afgelopen jaren verschillende stappen gezet werden om het probleem op te lossen. Zo werd er de afgelopen jaren een Agency for Prevention of Corruption and Coordination of the Fight against Corruption opgericht. Voorts is in Bosnië nog steeds een internationale politiemacht actief (European Union Police Mission, EUPM – opvolger van de International Police Task Force, IPTF), bemand door politieofficieren van verschillende Europese staten. De organisatie is verantwoordelijk voor de reorganisatie en werking van en de controle op de politiediensten in Bosnië. De EUPM staat de lokale politie bij in haar strijd tegen de georganiseerde misdaad. Ze zet zich hier actief voor in en onderneemt daartoe diverse initiatieven. In het verleden lanceerde zij campagnes om de bevolking meer bewust te maken van de georganiseerde misdaad in Bosnië en heeft zij zelfs een zogenaamde "misdad hotline" opgericht waar burgers anoniem misdrijven kunnen rapporteren. Burgers kunnen van

deze telefoonlijn gebruik maken om ondermeer anoniem corruptie en machtsmisbruik van overheidspersoneel aan te kaarten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt voorts dat, voor het geval dat de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt ondermeer uit het feit dat de burger die een klacht over het optreden van de politie heeft terecht kan bij het Public Complaint Bureau. Deze dienst brengt de ingediende klachten over naar de zogenaamde PSU's (Professional Standards Units) die functioneren als interne onderzoekseenheden binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken van de beide entiteiten (Servische Republiek, Moslim-Kroatische Federatie) en in het Brcko District. Het Public Complaint Bureau superviseert tevens het door de PSU's gevoerde onderzoek. Het bestaan van deze units heeft ertoe geleid dat er standaardprocedures werden uitgewerkt om klachten in verband met politiewangedrag in te stellen en politiemensen te straffen. Deze PSU's werken wel degelijk en hun optreden heeft in het verleden al meermaals geleid tot een veroordeling van politiemensen. Voorts kan elke Bosniër met een klacht terecht bij de Ombudsman, die de mensenrechtensituatie in Bosnië-Herzegovina opvolgt. Ten slotte zijn er in Bosnië-Herzegovina verschillende NGO's actief die een belangrijke rol spelen bij het verdedigen van de mensenrechten. Zo beschikt de NGO Vaša Prava BiH over een netwerk van zestien rechtsbijstandkantoren en zestig mobiele teams en verleent ze gratis rechtsbijstand. Haar activiteiten gaan van het publiceren van brochures tot het aanhangig maken van specifieke zaken bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Daarnaast speelt ook het Helsinki Committee for Human Rights in beide Bosnische deelentiteiten een sleutelrol. Ze doet dit door middel van het verspreiden van informatie het aanklagen van wan toestanden, de publicatie van rapporten en het organiseren van debatten, en rechtsbijstand. Dat deze maatregelen effectief zijn, blijkt overigens uit uw eigen verklaringen. Zo gaf u zelf aan dat de hele politiedienst van Bihac kort voor uw vertrek uit Bosnië werd doorgelicht. Er zouden in het kader van deze actie speciale eenheden uit Sarajevo zijn overgekomen, waarbij de hele stad tijdelijk werd afgesloten. Verschillende politiemensen zouden zijn gearresteerd op verdenking van corruptie en drugsdelicten (CGVS, p. 14). Ik meen dan ook dat in Bosnië-Herzegovina anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. In het licht van deze informatie dient dan ook opgemerkt te worden dat uit het feit dat uw echtgenoot naar aanleiding van jullie problemen geen gehoor vond bij één (of enkele) specifieke politiemann(en), niet zonder meer kan worden besloten tot een gebrek aan medewerking vanwege het gehele Bosnische politiekorps en/of de Bosnische autoriteiten in zijn geheel, zoals u insinueerde (CGVS, p. 13-14). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u en/of uw echtgenoot, nadat uw echtgenoot door deze ene (of enkele) politiemann(en) werd afgewimpeld, hebben nagelaten om verdere stappen te ondernemen om de corruptie aan te klagen. Uw echtgenoot of u ondernamen niet de minste poging om zich te wenden tot bovengenoemde personen/instanties (CGVS, p. 14-15). Uw motivatie om geen verdere klacht in te dienen – dit zou in Bosnië onmogelijk zijn (CGVS, p. 14-15) – kan in het licht van bovenstaande informatie niet als aanvaardbare uitleg worden weerhouden. Betreffende het feit dat politieagenten in de buurt informatie over jullie komen vragen kan er nog opgemerkt worden dat, naast het feit dat u hierover dermate vage verklaringen aflegde – u wist weliswaar dat die politieagenten politici beschermden maar u wist helemaal niet wie (CGVS, p. 14) – waardoor uw geloofwaardigheid aangetast wordt, dit geenszins een uiting hoeft te zijn van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p. 13; p. 16). Identiteitscontroles en het handhaven van de orde behoren immers tot het takenpakket van de politie. Een (buurt)onderzoek naar personen/inwoners kan dan ook evenmin als een ongeoorloofde actie beschouwd worden. Bovendien heeft u ook om deze volgens u ongeoorloofde feiten aan te klagen geen enkele van bovenstaande demarches ondernomen (CGVS, p. 16-17). Nochtans kan internationale bescherming pas verkregen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

Tot slot kan hieraan toegevoegd worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat het voor u en voor uw gezin onmogelijk zou zijn om jullie elders in de Federatie van Moslims en Kroaten te vestigen, om aldus problemen met enkele lokale ambtenaren uit de weg te gaan. Uw stelling tussen 1999 tot aan 2011 geen andere woning te hebben gevonden in Bosnië, houdt geen steek (CGVS, p. 3; p. 17). Betreffende het feit dat uw echtgenoot door zijn familie was uitgesloten omwille van zijn religieuze levensstijl en dat hij ruzie had met twee van zijn ooms (CGVS, p. 15; p. 17), dient opgemerkt te worden dat deze intrafamiliale problemen onvoldoende zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelde van deze problemen nooit aangifte te hebben gedaan bij de politie. Uw echtgenoot deed dit niet uit schrik (CGVS, p. 15). Deze verklaring voor het niet inroepen van

de bescherming door uw eigen autoriteiten is niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Hier kan overigens nog aan worden toegevoegd dat de Conventie van Genève, zoals hierboven reeds aangehaald werd, een *auxiliaire werking* heeft, hetgeen impliceert dat van u verwacht kan worden dat u zelf eerst alle redelijke stappen tot het bekomen van bescherming in uw eigen land zet. Pas wanneer alle redelijke mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in uw eigen land zijn uitgeput, hetgeen u geenszins gegaan heeft, kan internationale bescherming worden toegekend. Voorts is uw vrees dat u en uw gezinsleden in de toekomst het slachtoffer zouden kunnen worden van orgaanhandel (CGVS, p. 17) louter op hypothesen en speculaties gebaseerd. U haalde geen enkele concrete indicatie aan waaruit zou kunnen blijken dat u en/of uw familieleden hiervan het slachtoffer zouden kunnen worden. Verder wenst u niet meer terug te keren naar Bosnië omdat u niet meer samen bent met uw echtgenoot. Hoewel u geen echtelijke problemen kende, besloten jullie uiteen te gaan om elk apart een eigen leven op te bouwen in het buitenland (CGVS, p. 5-6; p. 18-19). U vreest bij een eventuele terugkeer naar Bosnië zonder inkomen op straat terecht te zullen komen (CGVS p. 18-19). Deze door u geschetste problemen zijn van intrafamiliale en socio-economische aard. Deze problemen ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie noch onder criteria inzake subsidiaire bescherming. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u bij een eventuele terugkeer naar Bosnië in uw huidige situatie als alleenstaande vrouw met kinderen, geen recht zou hebben op een registratie bij een arbeidsbureau, tijdelijke financiële overheidssteun, noodopvang en/of juridische bijstand. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er in Bosnië talrijke NGO's, zoals ondermeer Una Association, Zene Zenema, Safe Women's Network en Glas Zene Bihac actief zijn. Deze organisaties zijn in het bijzonder gericht op het verlenen van psychosociale en/of juridische steun aan vrouwen in nood. Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen dient te worden gesteld dat deze evenmin ressorteren onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde medische stukken moet overigens worden vastgesteld dat u werd en kan worden geholpen in Bosnië-Herzegovina. U legde in dit verband vier medische attesten neer afgeleverd door twee verschillende artsen in Bihac. Hieruit blijkt dat u toegang had tot de Bosnische gezondheidszorg en dat u geneesmiddelen voorgeschreven kreeg. Uit niets blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Bosnië niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de plaatselijke medische diensten. U stelde dat u werd doorverwezen naar specialisten maar dat u daarvoor geen geld had (CGVS, p. 18). Deze problemen zijn echter van persoonlijke en socio-economische aard en ressorteren, zoals reeds aangehaald werd, als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

Er kan Nog opgemerkt worden dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling verwijst verzoekster naar het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en de daarin gegeven definitie van "vluchteling" en citeert verzoekster vervolgens het artikel 48/3 van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Vervolgens voert verzoekster aan dat zij vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie en zij verwijst naar de artikelen 15.2 en het artikel 2 van het EVRM. Verzoekster herhaalt vervolgens haar asielrelaas en concludeert er daden van lichamelijke en geestelijke geweld gesteld zijn tegen verzoekster en dat dit zou blijken uit de aanhoudende aanwezigheid van mensen die het huis in de gaten hielden en aangezien er wagens af en aan reden. Verzoekster stelt verder dat de telefoon afgetapt werd en dat er gewapende mensen langskwamen die de familie afdreigden. Ook bij het indienen van een klacht bij de politie werd er niets genoteerd en gaf men de boodschap om zich koest te houden of er zouden nog meer problemen volgen.

Verzoekster gaat niet akkoord met de motivering van de commissaris-generaal hieromtrent waarin er wordt vastgesteld dat verzoekster naliet om demarches te ondernemen, terwijl er nochtans een klacht werd ingediend bij de politie, maar men naliet om de klacht te noteren. De heer K (...) zou ook herhaaldelijk klacht hebben ingediend bij de burgemeester maar hij zou iedere keer zijn teruggezonden. Het is daarom niet mogelijk om aan de hand van officiële documenten aan te tonen dat zij wel degelijk geprobeerd hebben om in te gaan tegen corruptie. Zij benadrukt dat zij wel degelijk geprobeerd hebben en het daarom moeten bekopen.

Wat betreft de vaststelling dat verzoekster geen concrete namen vermeldt beklemtoont ze dat zij bang is om namen te zeggen daar zij vreest dat haar dossier zal worden doorgegeven aan de Bosnische autoriteiten en zij verwijst dan ook naar het stuk 5 waaruit blijkt dat zij twee namen heeft doorgegeven aan haar sociaal assistente en raadsman die alles mailde naar de verwerende partij. Verzoekster gaat niet akkoord met de verwerende partij die geen rekening wil houden met deze informatie aangezien verzoekster dit niet op voorhand heeft gemeld. Verzoekster wijst er op dat dit ten stelligste onwaar is, aangezien men tijdens het interview naar de naam van de burgemeester heeft gevraagd en zij op dat moment niet op de naam kon komen, maar achteraf in de voormelde email wel zijn naam heeft vermeld aan haar raadsnaam. Verzoekster verwijst naar het stuk 6 dat zij bij haar verzoekschrift toevoegt en naar het feit dat zij hevige schrik heeft van G.P.(...), S.P.(...) en S.P.R. (...).

Anderzijds is er *in casu* sprake van wettelijke en/of administratieve maatregelen die op een discriminerende wijze worden uitgevoerd. Verzoekster stelt dat uit de stukken 3 en 4 blijkt dat zij nooit een uitkering heeft ontvangen en zij en dus ook haar familie niet in aanmerking komt voor de sociale zekerheid en ook blijkt dat zij weldegelijk een aanvraag hebben ingediend voor sociale bijstand maar dat ook daaruit blijkt dat de familie geen recht heeft op sociale zekerheid. Verzoekster benadrukt dat zij hier eigenlijk wel recht op heeft. Louter en alleen doordat de autoriteiten beschuldigd werden van corruptie en maffiapraktijken, zorgen deze autoriteiten ervoor dat de familie geen enkel recht meer heeft en dat men niet aan een job kan geraken in tegenstelling tot andere families voor wie dat mogelijk is.

Verzoekster stelt verder niet akkoord te gaan met de commissaris-generaal waar hij stelt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een eventuele terugkeer naar Bosnië geen recht zou hebben op de registratie bij het arbeidsbureau, tijdelijke financiële overheidssteun, noodopvang en/of juridische bijstand. Verzoekster verwijst dan ook naar de stukken 3 en 4 ter staving van haar betoog.

In een tweede onderdeel aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut verwijst verzoekster naar het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting weer aangaande het voormelde artikel en voert vervolgens aan dat er niet kan getwijfeld worden aan het feit dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen, dat indien zou terugkeren naar Bosnië-Herzegovina zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land kan stellen.

Verzoekster herhaalt wederom haar asielrelaas en voert aan dat zij niet terug kan keren naar haar schoonfamilie aangezien zij hun bedreigen en ook zou ze geen familie meer hebben ter plaatse. Zij benadrukt dat zij niet meer terug kan keren naar haar ouderlijke huis daar dit huis illegaal werd ingenomen door Serviërs.

Aangezien haar moeder niet meer in Bosnië-Herzegovina woont maar in de USA kan ze daar dan ook niet terecht.

Verder verwijst verzoekster naar het stuk 7 aangaande de actuele situatie in Bosnië.

Verzoekster besluit dan ook dat zij wel degelijk een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat de motieven die in de bestreden beslissing staan hieraan geen afbreuk doen.

2.2. Gelet op de inhoudelijke overlapping van beide middelen zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze dan ook samen behandelen in onderstaande analyse.

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekster er niet in geslaagd is het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De bestreden beslissing zoals hierboven geciteerd geeft de motieven weer op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat verzoekster haar asielaanvraag niet geloofwaardig wordt geacht.

In het kader van haar eerste en haar tweede middel kan worden afgeleid dat verzoekster niet akkoord gaat met de bestreden beslissing. Verzoekster gaat volledig voorbij aan de bewijslast die thans rust op haar schouders.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Het loutere feit dat verzoekster niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is aldus geen dienstig verweer.

Bovendien kan er worden opgemerkt dat verzoekster haar asielaanvraag grotendeels herhaalt in haar verzoekschrift. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekster stelt dat er aanhoudend mensen waren die hun huis in de gaten hielden, er wagens af en aan reden, de telefoon werd afgetapt en de familie bedreigd werd door gewapende mannen die lieten

blijken dat zij zich kalm moesten houden, overtuigt dit niet. Er is geen aannemelijke reden dat er dermate veel moeite gedaan zou worden om verzoekster en haar echtgenoot te intimideren en hun telefoon af te luisteren.

Waar verzoekster aanvoert dat zij bang was om concrete namen te noemen tijdens het interview en waar zij verwijst naar stuk 5 en 6 als bewijs dat zij nadien wel via haar advocate en een sociale assistente namen heeft opgegeven, merkt de Raad op dat er niet kan worden ingezien waarom verzoekster de namen van de betrokken corrupte ambtenaren eerst verzwijgt om ze nadien alsnog mede te delen. De verwerende partij merkt terecht op dat er tijdens het interview uitdrukkelijk werd verwezen naar het vertrouwelijke karakter van een asielprocedure en het belang van de informatie in kwestie. De argumentatie van verzoekster kan daarom niet worden aangenomen, noch de stukken 6 en 7.

Wat betreft de stukken 3 en 4 die verzoekster bij haar verzoekschrift heeft toegevoegd wijst de Raad erop dat uit deze documenten niet blijkt dat de echtgenoot van verzoekster gediscrimineerd werd of dat verzoekster die volgens haar verklaringen niet gewerkt heeft in Bosnië en nooit ingeschreven was in het arbeids- of sociaal bureau in geval van terugkeer op dat vlak gediscrimineerd zou worden op grond van een van de motieven bepaald in de vluchtelingenconventie. Stuk 3 stelt dat de echtgenoot van verzoekster ingeschreven was bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, maar geen uitkering kreeg en conform de wettelijke bepalingen niet genoot van de sociale uitkering. Stuk 4 stelt dat de aanvraag voor sociale bijstand van 6 november 2009 van de echtgenoot van verzoekster afgewezen werd bij gebrek aan beschikbare middelen.

De bestreden beslissing stelt: *“U vreest bij een eventuele terugkeer naar Bosnië zonder inkomen op straat terecht te zullen komen (CGVS p. 18-19). Deze door u geschetste problemen zijn van intrafamiliale en socio-economische aard. Deze problemen ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie noch onder criteria inzake subsidiaire bescherming. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u bij een eventuele terugkeer naar Bosnië in uw huidige situatie als alleenstaande vrouw met kinderen, geen recht zou hebben op een registratie bij een arbeidsbureau, tijdelijke financiële overheidssteun, noodopvang en/of juridische bijstand. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er in Bosnië talrijke NGO's, zoals ondermeer Una Association, Zene Zenema, Safe Women's Network en Glas Zene Bihac actief zijn. Deze organisaties zijn in het bijzonder gericht op het verlenen van psychosociale en/of juridische steun aan vrouwen in nood.”*

Het stuk 9 stelt dat sinds het huis van de moeder van verzoekster onwettig bewoond wordt door een Servische familie, er stappen ondernomen worden in dit verband en dat verzoekster er derhalve niet met haar kinderen kan wonen. Ook dit is geen bewijs van discriminatie of vervolging van verzoekster.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de door haar aangehaalde socio-economische problemen in de context van Bosnië dermate ernstig zijn dat het het bewijs van haar hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet is of dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor haar leven heeft zoals bepaald in artikel 2 van het EVRM.

De verwerende partij verwijst in haar bestreden beslissing naar informatie dat zich ook in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat hoewel het feit dat er in Bosnië nog steeds veel corruptie is er de verschillende jaren stappen zijn gezet om het probleem op te lossen en er effectief concrete maatregelen zijn genomen om dergelijke corruptie tegen te gaan. De verwerende partij stelt terecht in de bestreden beslissing: *“(…)In het licht van deze informatie dient dan ook opgemerkt te worden dat uit het feit dat uw echtgenoot naar aanleiding van jullie problemen geen gehoor vond bij één (of enkele) specifieke politiemann(en), niet zonder meer kan worden besloten tot een gebrek aan medewerking vanwege het gehele Bosnische politiekorps en/of de Bosnische autoriteiten in zijn geheel, zoals u insinueerde (CGVS, p. 13-14). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u en/of uw echtgenoot, nadat uw echtgenoot door deze ene (of enkele) politiemann(en) werd afgewimpeld, hebben nagelaten om verdere stappen te ondernemen om de corruptie aan te klagen. Uw echtgenoot of u ondernamen niet de minste poging om zich te wenden tot bovengenoemde personen/instanties (CGVS, p. 14-15).5 (…)”*

Verzoekster betwist dit onderdeel van de motivering niet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en

onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verder kan er worden vastgesteld dat verzoekster de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist en de motivering van de bestreden beslissing blijft dan ook onverkort gehandhaafd.

Verzoekster heeft de door haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor niet aannemelijk kunnen maken. Zij kan ook niet steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

De motieven van dit arrest gelden ook voor de kinderen van verzoekster die naar dezelfde motieven en middelen verwijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS